

Інші принципи, не менш важливі ніж перший, це: повага до чужого часу, вдячність та життя «тут і зараз». Одним із кращих способів продемонструвати подяку до попередників – не витратити час дарма, саме ця ідея глибоко вкорінена в життєдіяльність майже будь-якого працюючого японця. Співробітники компаній можуть залишатися на робочому місці до пізнього вечора, переробітки майже вкорінені в культуру Японії.

Згадуючи принципи синтоїзму не можна не згадати головного – єдність людини та природи, життя у згоді з нею, з камі. Цей принцип пронизує все життя японця та навіть знайшов відгук у корпоративній культурі. Як всім відомо, головною подією навесні в Японії є Ханамі – милування цвітінням сакури. Службовці фірм спеціально виділяють день для милування сакурою, щось на кшталт корпоративного заходу. Тобто, в цей день всі співробітники йдуть на роботу, але проводять його в парку, разом з начальником та товаришами по роботі, можуть влаштовувати пікнік та навіть співати разом спеціальні пісні вигадані з нагоди Ханамі.

Висновки. Отже, підсумовуючи все вищесказане, можна зробити висновки про те, що хоча сучасні японці мало вірять в камі та не шукають раціонального пояснення ритуалам, сам синтоїзм для них – це вираження єдності, їх бажання підтримати гармонію життя всієї нації, фундамент, на якому тримається національна думка та корпоративні традиції. Така вірність традиціям та працьовитість – і є секретом успішності японських корпорацій. Бо ніяка теорія, програма, політика влади не можуть зробити компанію успішною – це можуть зробити тільки люди працюючі в ній. Гарні взаємовідносини в колективі, які досягаються спільним дозвіллям, шана та повага до старших, вірність одному місцю, ефективне використання робочого часу та готовність виконувати будь-яку роботу задля благополуччя корпорації – саме це дозволяє Японії добиватися великих економічних висот та займати лідерські позиції на світовому ринку.

УКРІНСЬКИЙ СОКРАТ ТА ОСВІТА

Світлична К. О.

Науковий керівник: Садовніков О. К.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

Ekaterinasv2002@gmail.com

Вступ. Стрімкі зміни які відбуваються з сучасним суспільстві торкнулися усіх сфер існування суспільства. Не обійшло це й систему освіти. Точаться різні суперечки про якість освіти, стиль викладання, про об'єм та доречність певних знань, які потребує сучасна людина. Звісно, що з подібними викликами часу людство зіткнулося не вперше, і питання освіти не одноразово набувало актуальності. А тому ми можемо звертатися до досвіду, який накопичувався з давніх часів, та спиратися на ті вдали рішення які сприяли розвитку системі освіти. Так ми можемо звернутися до часів Г. С. Сковороди, враховуючи, що у другій половині XVIII ст. Україна зіткнулася з багатьма змінами економічного, політичного та соціального характеру, які відобразилися у світоглядних концепціях, що потребувало і нових підходів до виховання та освіти. Г. С. Сковорода це відчував і безпосередньо цим займався і під час роботи

у Переяславському колегіумі, і коли був гувернантом сина у В. Томари, і під час викладання поезики у Харківському колегіумі, і під мандрювань Слобожанщиною.

Мета дослідження. Полягає в розумінні головних підстав, які закладав Г. С. Сковорода в освіту та виховання та доречність використання його здобутків у сучасній системі підготовки молоді.

Матеріали та методи. Головними матеріалами для даної роботи стали твори Г. С. Сковороди та результати спостереження та аналізу сучасного процесу освіти. У якості методів використовуються загально наукові методи дослідження теоретичного та практичного рівнів.

Результати дослідження. Г. С. Сковорода в своїй педагогічній праці спирався на гуманізм, народність, відповідальність, високу моральність та патріотизм, ці якості він прагнув розвивати не тільки у собі а і у інших. Г. С. Сковорода завжди висміював дворянсько-аристократичний стиль виховання та завжди, як альтернативу, пропонував свій стиль освіти. Мета якого була дуже простою – створити максимально різнобічну особистість. У притчі «Вдячний Єродій» автор постійно глузує з українських дворян, які тільки те й роблять, що постійно копіюють французів та німців, нехтуючи власною культурою, що призводить до сприйняття другорядності власного існування, до приниження всього що існує навколо. В протиріччю цьому, Г. С. Сковорода розповідає про розумну мавпу, що дає своїм дітям особливе, не таке «благородне» виховання. Він вважав, що вчитель просто зобов'язаний спрямовувати своїх учнів розкриваючи їх таланти та вміння, пояснюючи це тим, що майбутній дорослий стане гідним представником суспільства в якому він народився та живе. Сковорода каже: «Від природи, яко від матері, легесенько сама собою розвивається наука. Вона всерідна, справжня і єдина навчителька. Сокола досить швидко навчиш літати, але не черепаху. Орла за хвилину при звичайш дивитись на сонце і мати з цього задоволення, але не сову. Оленя легко скеруєш на Кавказькі гори, легко привчиш пити з найчистіших джерел, але не верблюда і не вепра».

Сучасна освіта, освіта глобалізованого суспільства, по більшості орієнтується на запозичення, які не завжди є доречними для їх використання без розуміння локальних особливостей, що призводить для розбігу освіти та її здобитків у житті. Здобувач освіти скоріше спрямовується на складання ЗНО по закінченню школи та вступу до вищого навчального закладу. Ціллю стає не освіта, а числові показники, формальна сторона, яка переважає головне – отримання знань. А це, у свою чергу, призводить до формування відношення до освіти як до формальності. Знання другорядні, головне отримати необхідні бали, а потім як складеться.

Таке положення протирічить тому, чому вчив Г. С. Сковорода, який вважав, що головним принципом у навчання є принцип свідомого вивчення. Адже мало сидіти з книжкою та читати не намагаючись щось зрозуміти, потрібно підключати свій світогляд, вступати в єднання з першою та Другою Природою. Тільки так можливо стати по-справжньому освіченою людиною. Не кількість знань, а їх якість, доречність вміння використання, завдають можливості людині від роботи перейти до Сродної праці, яка і допомагає людині наблизитися до щастя.

Г.С. Сковорода звертав увагу і на педагога, який має бути помічником для учня в здобутті знань. Педагог має бути скромним, вдячним, справедливим, щирим, сердечним, великодушним, працьовитим. Саме ці риси на думку Г.С. Сковороди є у наших дітях з народження, і саме через ці риси педагог може дотягнутися до сердець та розуму учня, та

розвивати ці якості в людині. Запорукою успішного виховання дітей, за Г. С. Сковородою, мають бут добрі настанови, у якості методів використовувати розмову, власний приклад, поради та інше. Педагог – це друг, опора, підтримка. А вже результат його праці не змусить себе чекати.

Навчання і виховання має бути ненав'язливим, тактовним, але послідовним і систематичним. Також ніколи неможна підганяти дитину до окремих стандартів. «Якщо молода людина наділена схильністю до хліборобської праці, то не слід намагатися зробити з неї вчителя або священника» – казав Г. С. Сковорода, не можна нехтувати природними здібностями або бажаннями людини, не можна людину неволити, від природи людина вільна і бажає жити вільно. На жаль, сучасна людина не завжди може собі дозволити обирати професію за своїм покликанням, тому що суспільство споживання, постіндустріальне суспільство, глобалізоване суспільство потребує не стільки особистість, скільки людину як частку маси, в розумінні Х. Ортеги-і-Гассета.

Висновок. Г. С. Сковорода прагнув до формування гідної, моральної, вихованої особистості з міцним характером, чистими думками, здатної до Сродною праці. До людини, яка заслуговує, та може жити щасливим життям. Ці прагнення є у сучасної людини, на досяжність цього спрямовується і сучасна система освіти, але формальна сторона перевищує, а іноді й зводить нанівець добрі прагнення. Тому й необхідно дивитися не тільки на те що відбувається зараз, а іноді слід зупинитися, зрозуміти головне заради чого існує людина, і після цього рухатися далі, але вже маючи ціль, а здійснювати рух, заради руху. І в цьому Г. С. Сковорода, його твори, його життя може стати у нагоді.

МАЄВТИКА В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Ткаченко М. С.

Науковий керівник: Садовніков О. К.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

tckachenko.maria@gmail.com

Вступ. Інформаційні потоки, в які потрапляє сучасна людина, формують ілюзорні уяви про легкодоступність знання, про можливості здобути потрібне знання тільки за наявністю сучасного гаджету, але це далеко від дійсності. Інформаційність, обізнаність, та знання це різні ступені пізнання. У якості критерію та демаркації ми зробимо спробу закласти використання знання. Звісно, що знання здобувається, накопичується, адаптується для розуміння, та головне – знання втілюється в життя людини та суспільства, заради покращення життя, в чому й полягає необхідність знання для людини. А так ми бачимо, що інформаційність – це перший рівень, коли людина знаходить інформацію. Обізнаність – це другий рівень, це можливості апелювати знанням, відокремлювати нове знання від того яке вже існує, але це знання всередині самого знання. Знання не обмежується першими двома рівнями, а набуває властивості дійсного знання тільки досягаючи третього рівня – можливості та здатності втілювати знання в житті, користуватися знанням та отримувати від цього необхідний результат. Для досягнення третього рівня слід розумітися не тільки на структурі знання, а на вмінні знаходити істинне знання, відокремлюючи його від хибного.